

la kaikkialla olisi aivan samat katsantokannat, aatteet ja toivomukset. Eri luokkia ja ryhmiä, osaksi erilaisine etuineen on tämän sanan, tämän puolueimen takana. Ajottainen tai jatkuva joiderkuiden etujen yhteisyys vie ne yhteen."

Edellä olevasta siis selviää, että sosialismin nimessä voi yhtyä mitä erilaisimmilla harrastuksilla varustetuilla ryhmiä tai yksilöitä, mutta ainoastaan teoriassa, kun käytäntö astuu eteen. silloin joutuu se yhteisyys koetukselle. Tuollainen, mitä erilaisempien aineiden kokoomus oli toinen kansainvälinen, se pysyi erimielisyyksiään huolimatta koossa siihen saakka kunnes sen aatteet käytännössä joutuivat koetukselle. Ja sen koetuskiivi oli viimeinen suuri maailman sota v. 1914. Kuten tiedämme, pirstoutui se sen edessä auttamattomasti.

Mutta toisen kansainvälisen surkeasta kohtalosta oppia ottaen, on kolmas kansainvälinen lähtenyt heti alunpitäen toisille raiteille. Siihen yhtyville ei riitä se, että tunnussana on sosialismi, vaan kysytään, millaista on se sosialismi, jota edustat ja sentähden ovat syntyneet nuo niin paljon päänavaava tuottaneet Moskovan 21 ehtoa.

Mutta koska palkkatyöväenluokka on se luokka, jonka historia on määrännyt suorittamaan yhteiskunnallisen vallankumouksen, vakiintamaan kapitalismin, niin täytyy sen ideologia päästä määrääväksi tekijäksi vallankumousohjelmassa, ilman mitään syrjävaikutuksia. Sosialismi puhtaimmalla muodollaan, sellaisena kuin Marx on selittänyt, on ehdottomasti palkkatyöväenluokan oppia, sen aatteita ja etuja täydellisesti vastaava. Milloin hyvänsä joku muu luokka sen omakauu, tuo se siihen tulleensa köyhälistön luokkataistelulle vieraita pyrkimyksiä. Sitä estääkseen, on Kolmas Kansainvälinen laatinut kuuluisat 21 ehtoa. Ne merkitsevät sitä, että mistä luokasta tahansa tuletkin, jos ne hyväksyt, sitoudut edistämään työväenluokan taistelua, kaikissa sen vaiheissa, kunakin aikoina tilanteen edellyttämällä tavalla. Ellet hyväksy, jäät siihen joukkoon, joka asettuu kahden taistelevan luokan väliin. Ja koska kapitalistiluokka nykyään on se luokka joka pitää käsiään valta-asemia, niin työväenluokka, jonka on määrä ne valloittaa, on hyökkääjän asemassa. Niinpä siis sen on ensin tehtävä selvää siitä väliin asettuneesta joukosta, joka tavaltaan on jäänyt puolueettomaksi. Mutta sillä aikaa onkin vihollinen ehtinyt lujittaa asemiaan, joten ehkä muutoin ratkaiseva voitto jää saavuttamatta. Sillä tavalla tuo väliin asettunut joukko on tehnyt arvaamattoman palveluksen työväenluokan viholliselle. Mutta ei siinä kaikki. Taistelun kiihtyessä on tuon joukon väistytävä puolelle tai toiselle, jos eivät halua ehdoin tahdoin tuhoutua ja niinpä he luonnollisesti menevätkin sille puolelle, joka pitää käsiään valta-asemia, siis työväen vihollisen puolelle. Ja jos he joskus ovat olleet olevinaan työväenluokan puolella, niin he, löytäksään armon, ovat valmiit ilmiantamaan sen "sosialismit" viholliselle, kavaltaamaan työväenluokan ja loppujen lopuksi taistelemaan avoimesti työväenluokkaa vastaan silloin kuin kapitalistit ilman heitä olisivat olleet pakotettuja antautumaan.

Kaikkille kai on ilman muuta selvää, että kaiken maailman oikeisto-

laiset ja keskustalaiset työväenliikkeessä ovat juuri tuota väliin asettunutta joukkoa.

Inhoittava on siis sen joukon historiallinen tehtävä. Taistelun taktiikka johtaa siihen, vaikka ei tarkoitus alunalkaen olisi sellainen. Ja että tämä on totta, tarvitsee vaan viitata Saksaan, Italiaan y. m. Ja siinä on kysymys meillä täällä Amerikassakin, koetettakoon sitä vängätä mihin päin tahansa.

Mutta edellähän sanottiin, että eri yhteiskuntaluokkien taloudellinen asema on se pohja, jolta lähtevät niiden aatteet ja harrastukset. Kuinka siis on mahdollista, että tapamme esim. työläisiä kannattamassa ja tunnustamassa heidän eduilleen kokonaan vastakkaisia pyrkimyksiä? Niinpä niin, jollei niin olisi, ei meillä taaskaan olisi suuntariitoja.

Taloudellisen kehityksen kulkiessa "seitsemän mailin saappailla" käy yhteiskuntakoneisto sangen monimutkaiseksi, niin että on vaikea siitä aina saada selvää kuvaa. Ja koska työväenluokka, yhteiskunnan kovaosaisimpana luokkana, joutuu kaiken aikansa uhraamaan arvojen ja hyvinvoinnin luomiseen yhteiskunnan ylimillä oleville, niin ei sille jää aikaa eikä välineitä tietojen hankkimiseen, joiden avulla se kykenisi seuraamaan ja ymmärtämään yhteiskunnan alituisen muuttuvia muotoja jo löytäisi sekä tuntisi aina kussakin kysymyksessä oman luokkaetunsa yksilönä. Sitäpaitsi on suurteollisuusköyhälistö vielä verrattain nuorta ja siihen myötänsä tippuu uhiä uusia yksilöitä muista luokista, tuoden mukanaan siihen vanhanaikaiset pyrkimyksensä, joten sen luokkana on sangen vaikea vapautua luokkataistelulle vieraita käsitteistä. Kun ottaa vielä huomioon kaikellaiset porvarilliset laitokset, kirkot, koulut y. m. ja niiden palveluksessa olevat laumat, joiden ainoana tehtävänä on työväen luokkataistelijoiden sotkeminen, niin saa jonkinlaisen käsityksen siitä, mitä suunnattomia voimia vastaan on työväen taisteltava.

Mutta sitäpä varten on meillä oma luokkajärjestömmä, Kolmas Kansainvälinen. Se on ainoa valon heittäjä tässä synkässä sekamelskassa. Sen ei tarvitse enään turvautua suunnitelmiin, sillä sen takana ovat silmin nähtävät, käsiin kosketeltavat tosiasiat. Senpätähden siihen eivät tehoa kaiken maailman hornan henget ja sentähden maailman työläiset valtavina joukkoina asettavat toivonsa siihen, sitämukaa kun ehtivät sen asian itselleen selväksi tehdä. Nyt on maailman työläisillä ratkaistavana kysymys, ollako sen puolesta tai sitä vastaan, sillä edellestään kai on selvänyt mihin puolueettomuus johtaa tässä niinkuin muissakin asioissa.

E. M.

A J A T E L M I A

Istun ja mietin. Kuulen tuulen tuohian, sen vihlovan valituksen. Kaikki tuntuu minusta nyt niin pieneltä, niin kovin vähäpätöiseltä. Ei elämä, ilman suurta, kaunista päämäärää, ole minkään arvoinen.

— Eikö minulla sitten ole päämäärää, joka innostaisi?

On, mutta sitä en vielä kyllin hyvin tajua, en täysin ymmärrä. Paljon vielä löytyy työväenluokassa yksilöitä, jotka elävät niinkuin minäkin, ilman todellista tarkoitusta-elävät, kun ovat syntyneet elämään. Elävät päivän kerrallaan, askarellen pie-

LIIKKEENHOITAJAN NURKKA

Toverittaren asiamiehet ja tilaajat.

Raivaaja, sosialistiluopioiden äänenkannattaja, näkyy viimepäivinä ottaen erikois-asiakseen keplotella TOVERITTAREN TILAAJIA tilaamaan "Nykyaikaa". Päävälttään kehoituksessa käyttää Raivaaja seuraavan ylösrakentavan lauseen: "TÄMÄN VERRAN ROHKENEMME ODOTTAA TEIDÄNKIN VAIVAUTUVAN ASIAMME JA OMAN ETUNNE VUOKSI, TÄSSÄ ERIKOISTAPAUKSESSA".

Lukija huomaa—"ASIAMME JA OMAN ETUNNE VUOKSI". Siis Raivaajan "asia" ja lukijan "etu". Edellisestä selviää, että Raivaajalla on omat asiansa ajettavanaan, jotka asiat eivät ole missään yhteydessä lukijain edun kanssa. Mitä etua sitten olisi sellaisesta lehdestä lukijalle? Se jää hyvin kyseenalaiseksi. Kun noin suoraan raivaajalaiset sanovat suhteensa työläislukijoihin, joita he yhä edelleen luulevat voivansa kyniä, niin sanokaamme, että: ei ole etua, ei huvia eikä apua sellaisesta "Nykyajasta" TOVERITTAREN TILAAJILLE! Se on selvä kuin päivä!

Asiamiehet ja yksityiset tilaajat, silloin kun Toverittaren tilausaika alkaa umpeen kulumaan, niin uudistakaa tilaukset viipymättä ja hankkikaamme vielä muutamia tuhansia lisää uusia tilauksia Toverittarelle. TOVERITTAREN ansaitsee saada työläisnäisten jakamattoman kannatuksen. TOVERITTAREN asiat ja TOVERITTAREN lukijain edut ovat yhteisiä ja täysin sopusoinnussa. Ne tulevat yhä kiinteämmin yhteisiksi sitämukaa, kun vallankumousohjeet tulevat selviöiksi. Toveritar tuo lukijoilleen virkistystä ja huvia. Se kasvat- ta meihin luokkakenkeä, kunnioitusta työväen järjestöihin ja opettaa meidät ymmärtämään, mistä merkityksestä on saavutettu työväen vallankumous mailman proletariaatille. Nämä ovat yhteisiä asioita ja yhteisiä etuja niin Toverittarelle kuin Toverittaren lukijoillekin.

Toimikaamme nyt erikoisella tarmolla Toverittaren hyväksi ja hankkikaamme paljon uusia- ja uudistus-tilauksia TOVERITTAELE!

Toveruudella:

TOVERITTAREN LEVITYSOSASTO,
Box 99, Astoria, Oregon.

nissä yksilöpyyteissä. Mikä haaveilee maallista hyvää, rikkautta ja kunniaa, mikä taas odottaa haudantakaista paratiisin iloa ja riemua. Ja kaikki se suuri ja kaunis, joka ihmiselämään tuo väriä ja tenhoa, jää syrjään. Mitä se on sitten, joka sitä tenhoa ja voimaa luo?

— Se on elämän voima, vapaus ja ihmisten todellinen veljeys.

Me useat tosin olemme mukana työväen yhteispyynnissä. Uhraamme osan ajastamme ja varoistamme niukoista varoistamme- työväen yhteisiin pyrinnoihin. Mutta sen me useinkin teemme ikäänkuin muotiin tulleen tavan vuoksi. Kun toisetkin uhravat, niin pitäähän toki minunkin uhrata, sillä tavoin ajatellaan.

Ja meidän elämämme kuluu aivan suuremmalta osaltaan hukkaan.

Miksi?

— Mitä sitten työläisen tarvitseisi uhrata muuta työväen asian eteen, kun sen mitä järjestyneiksi itseään kutsuvat työläiset tapaavat asiansa eteen uhrata, voi joku kysyä.

— Voi, niin paljon, niin paljon olemme jällessä niistä tovereista, jotka ovat saaneet kaikkensa uhrata vallankumouksen eteen taistellessa. Ne toverit ovat saaneet vuosikautia taistella kaikellaista sortoa, valhetta ja tyranniutta vastaan. Sittenkin heiltä on riittänyt valaisevia puheita, opetuksia, neuvoja ja syvää toveruutta meille, jotka elämämme täällä suuressa lännessä kaukana todellisen taistelun areenalta. Tarkoitetaan Venäjän veljiä ja sisaria. Eikö heiltä todella ole riittänyt Euroopan, Aasian, Afrikan, Amerikan, se on: koko mailman työläisille rohkaisevia sanoja, kun meitä kapitalismi on kaikella kovuudellaan puristuksessaan pitänyt.

Venäjän toverit ovat rohkaiseet, kehoittaneet uudelleen: yhtykää koko mailman köyhälistö meihin, jotta lo- pettaisimme riiston koko mailmasta.

Mutta hitaita ovat työläiset olleet kuulemaan tuota kehoitusta. Hitai-

ta, hirtittävän hitaita — sosialistitkin — saati sitten luokkatiedottomat joukot. Tunnettuaan se on, miten Euroopassa oikeiston johtajat ovat laske- neet senkin seitsemän "lipettä", jotta eivät työläiset olisi vain ojentaneet veljen kättä rohkealle esitaistelijalle, Neuvosto-Venäjälle. Tunnettua on, miten oikeiston johtajat ovat myyneet itsensä porvareille ja siten samalla ohjanneet suuria joukkoja harhaan. Sitä ne yhä yrittävät! Mutta saako tuollainen petturuus joukkojen yötätunnon vieläkin puoleensa? Ei, sitä ei saa tapahtua! Juuri senvuoksi on nyt jokaisen tartuttava asiaan to- aiperäisesti. Nyt jokaisella yksilöllä, joka on Marxin opin kannattaja, on velvollisuus uhrata työväen asian eteen enemmän, kuin ennen milloin- kaan.

Nyt vaaditaan selvää luokkatieto- suutta kaikilta työläisiltä, jotta voidaan tehdä selvät väliet petturien kanssa. Senvuoksi on jokaisen naisenkin iskettävä kiinni periaatteelli- sän kysymyksiin, otettava täysi sel- vyyttä niistä ja päästävä varmuuteen omasta luokkakatsomuksestaan. Ei me saa enää olla suuria narreja, joita kaikellaiset porvariston palkkaamat kätyrit johtavat.

Meidän elämällämme ei todellakaan silloin ole mitään päämäärää, jos me annamme oikeisto, revsionisti johtaji- en joukkoliikettä ohjata.

Istun ja mietin.

Ihana kevät alkaa jälleen saapua. Saapuuko samalla tavalla orjien ke- väät!

Elämä ei tunnu enää niin pieneltä, niin mitättömän vähäpätöiseltä kun äsken. Sillä onhan meillä suuri pää- määrä, joka meitä innostaa ja ylen- tää ajatelmiamme. Se päämäärä on vallankumous!

—Toverit! Sen eteen kannattaa uhrata kaikki! Kunnia ja paine kul- lan kiilto ja loiste ei ole mitään to- dellista elämää silloin, kun siihen o-